

проявява, повече или по-малко, определена независимост в своята вътрешна и външна политика. В по-малка степен, определени нюанси, особено в сферата на вътрешната си политика, проявяват и всички останали страни от Източна Европа.

Специално в сферата на вътрешната национална политика, за страните от Източна Европа въобще не може да се говори за съществуването на някакъв общ модел (включително по отношение на циганите). Формално погледнато, на идеологическо ниво съществува пълно единство, и всяка една от тези страни официално декларира, че изгражда своята национална политика върху принципите на марксизма-ленинизма. На практика обаче се оказва, че нещата стоят доста по-различно, и в реалния живот всяка една държава от социалистическия блок интерпретира тези принципи по своему (и съответно провежда своя собствена национална политика).

Най-общо казано, в Източна Европа съществуват два основни модела на национална политика, които биха могли да бъдат определени като 'етнонационален' и 'постимперски'. Първият от тях е господстващ в етнонационалните държави (Полша, Унгария, Румъния, България, Албания). Към тази група страни може да се причисли, макар и с някои уговорки, и Чехословакия (която е двусъставна федерация). В тези страни съществува един народ (в Чехословакия два), който е държавно/национално формиращата основа, и 'малцинства' (всички останали по-малки етнически общности, каквито и термини да се използват за тяхното определение в различните държави). Вторият модел е характерен за СССР и Югославия. При него, поне формално, не съществува 'основен' народ и малцинства, а сложна йерархическа структура от национални/етнически общности със собствени държавно/административни образувания и общности без такива, обединени в нов, "по-висш" тип формиране – 'съветски народ' и 'югославяни'.